

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. ve věci

žalobce: **X. X.**
bytem X.
zastoupen JUDr. Michalem Pacovským, advokátem
sídlem Čelakovského sady 433/10, Praha 2

proti

žalovanému: **Policejní prezidium**
sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2021 č.j. PPR-24573-18/ČJ-2017-990450

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2021 č.j. PPR-24573-18/ČJ-2017-990450 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce JUDr. Michala Pacovského, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalované Policejní prezidium, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně označován i správní orgán 1. stupně, nemá-li odlišení význam pro kontext odůvodnění) zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, oddělení služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Praha IV (dále jen „správní orgán 1. stupně“ nebo „Policie“) ze dne 14. 7. 2017 č.j. KRPA-217862-13/ČJ-2017-0014IY (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci dle ust. § 57 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zbraních“) zajištěn zbrojní průkaz č. X, pro skupiny oprávnění „A, D a E“, s dobou platnosti do 22. srpna 2027, (dále jen „zbrojní průkaz“).
2. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že správní orgán 1. stupně při své činnosti zjistil, že proti žalobci, držiteli zbrojního průkazu, je vedeno trestní stíhání (na základě usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 15. 1. 2016, které nabylo právní moci dne 24. 8. 2016, vydaného Policií České republiky, Útvarem odhalování korupce a finanční kriminality, služby kriminální policie a vyšetřování, odborem korupce, 1. oddělení, Praha, čj. OKFK-1378-100/TČ-2014-251001 – dále jen „usnesení o zahájení trestního stíhání“) pro následující trestné činy:
  - 1) přečin způsobení úpadku podle § 224 odst. 2, odst. 4 trestního zákoníku (č. 40/2009 Sb.) ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 trestního zákoníku formou účastenství podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku a
  - 2) zvlášť závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. a) odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle ust. § 107 odst. 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle ust. § 23 trestního zákoníku.
3. Na základě upozornění na změnu právní kvalifikace vydaného Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Královéhradeckého kraje, odborem hospodářské kriminality SKPV, Hradec Králové pod č.j. KRPH-33051-606/TČ-2016-050080 ze dne 14. 12. 2016 (dále jen „upozornění na změnu právní kvalifikace“) žalovaný zjistil, že trestný čin původně právně kvalifikovaný jako zvlášť závažný zločin podvodu podle ust. § 209 odst. 1, 4 písm. a), odst. 5 písm. a) trestního zákoníku (s trestem odnětí svobody v rozpětí pět až deset let) je jiným trestným činem, a proto v souladu s ust. § 160 odst. 6 trestního řádu je daný skutek nově právně kvalifikován jako:

zvlášť závažný zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku (s trestem odnětí svobody v rozpětí pět až dvanáct let) spáchaný ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 trestního zákoníku formou spolupachatelství podle ust. § 23 trestního zákoníku.
4. Na základě této informace správní orgán 1. stupně zahájil s žalobcem řízení o zajištění zbrojního průkazu podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních; následně prvostupňovým rozhodnutím rozhodl o zajištění zbrojního průkazu žalobce a uložil mu v souladu s § 57 odst. 3 zákona o zbraních povinnost tento zbrojní průkaz bezodkladně odevzdat do úschovy příslušnému útvaru. Správní orgán 1. stupně zhodnotil, že žalobce je stíhán pro úmyslný trestný čin. Současně uvedl, že zajištěním zbrojního průkazu je sledována ochrana

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

společnosti před možným zneužitím zbraně osobou trestně stíhanou pro úmyslný trestný čin. Ze strany žalobce totiž nelze vyloučit možné vyhrožování nebo ohrožení osob zúčastněných na uvedené trestní věci (obětí, svědků, znalců apod.). Je tedy dán veřejný zájem na ničem neovlivňovaném průběhu trestního řízení. Policie rovněž ztotožnila trestné činy, z jejichž spáchání byl žalobce obviněn, s těmi uvedenými v § 22 odst. 1 zákona o zbraních.

5. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 9. 2017, č.j. PPR-24573-3/ČJ-2017-990450, zamítl (dále též „rozhodnutí ze dne 15. 9. 2017“). Žalovaný zhodnotil, že úvaha Policie sice není obsáhlá, ale je z ní jednoznačně patrný důvod rozhodnutí.
6. Na základě podané správní žaloby Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 11. 2020 č.j. 8 A 189/2017-36 rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2017 zrušil s odůvodněním, že trpí vadou neprovedení správního uvážení čili nepřezkoumatelností. Doplnil, že ačkoli stejnou vadou je stíženo prvostupňové rozhodnutí, soud nerozhodl rovněž o zrušení prvostupňového rozhodnutí postupem podle § 78 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak zejména z důvodu předběžné opatrnosti spojené se skutečností, že odvolání proti rozhodnutí podle § 57 odst. 1 zákona o zbraních nemá odkladný účinek; ponechal tedy prostor žalovanému, aby novým rozhodnutím o odvolání sám ve věci zjednal nápravu. Městský soud v Praze ve zrušujícím rozsudku naznačil, že žalovaný by neměl ukončit svou úvahu tím, že je držitel zbrojního průkazu obviněn z trestného činu uvedeného v § 22 odst. 1 zákona, ale měl by se zabývat tím, v čem konkrétně spočívalo jeho jednání a jestli konkrétní okolnosti případu odůvodňují postup podle § 57 odst. 1 zákona (tedy zda je zde konkrétní důvodná obava, že by skutečnost, že žalobce bude nadále držet zbrojní průkaz, představovala nebezpečí pro společnost). Měl by přitom vycházet zejména z konkrétních zjištění a informací uvedených v usnesení o zahájení trestního stíhání.
7. Žalovaný vydal dne 15. 2. 2021 napadené rozhodnutí. Uvedl v něm, že po opětovném přezkumu správního řízení neshledal vady, které by mohly mít vliv na soulad rozhodnutí ve věci s právními předpisy. K povinnosti správního orgánu 1. stupně uvést, jaké úvahy a hodnocení jej k jeho závěru vedly, měl žalovaný za to, že úvaha správního orgánu 1. stupně v prvostupňovém rozhodnutí není obsáhlá, ale je z ní zřetelné, co správní orgán 1. stupně k vydání rozhodnutí ve věci vedlo. Prvostupňové rozhodnutí tak žalovaný považoval za správné a neshledal důvody k jeho zrušení.
8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že správní řízení ve věci zajištění zbrojního průkazu žalobce bylo zahájeno z moci úřední na podkladě usnesení o zahájení trestního stíhání. Žalovaný vyšel ze základního ust. § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, shledal, že podmínka tam zakotvená byla v řízení dostatečně prokázána, neboť žalobci bylo sděleno obvinění pro možné spáchání předmětných úmyslných trestných činů.
9. Žalovaný dále vzal za podstatné z hlediska posouzení závažnosti žalobcova jednání, že v průběhu trestního řízení došlo k překvalifikaci podezření ze zvlášť závažného zločinu podvodu na zločin vydírání, přičemž v obou případech se jedná o souběh se zvlášť závažným zločinem účasti na organizované zločinecké skupině. Žalovaný upozornil, že nemá pravomoc vymáhat na orgánech činných v trestním řízení jakékoliv podklady, které je vedly ke změně výše uvedené právní kvalifikace nebo zaslání doplňků vydaných k původnímu usnesení o zahájení trestního stíhání. Trestné činy, za něž je žalobce stíhán, shledal podřaditelné pod ust. § 22 odst. 1 zákona o zbraních, a tím měl za splněnou zákonnou

podmínku k zahájení řízení o zajištění zbrojního průkazu. Žalovaný uvedl, že vyšel z jediného podkladu, kterým je usnesení o zahájení trestního stíhání, včetně změny právní kvalifikace. Z jeho obsahu má žalovaný za zřejmé, že je důvodné podezření, že se měl žalobce, jako advokát, podílet na trestné činnosti jednáním, kterým byla způsobena škoda velkého rozsahu, a to v pozici člena organizované zločinecké skupiny, kde u podezření ze spáchání trestného činu podvodu spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny došlo v průběhu trestního stíhání k překvalifikování na podezření ze spáchání zvlášť závažného zločinu vydírání formou spolupachatelství. Dle usnesení o zahájení trestního stíhání měl žalobce jednat protiprávně, ačkoliv na základě svých osobních poměrů a na základě svého právnického vzdělání a dlouholeté advokátní praxe měl vědět, že insolvenční řízení je řízením fiktivním, když toto jeho vědomí mělo nutně vyplývat zejména z jeho role v rámci insolvenčního řízení. Dále dle usnesení o zahájení trestního stíhání měl žalobce mít v rámci svého členství v organizované zločinecké skupině na starosti především správu zahraničních společností, které jsou organizovanou zločineckou skupinou využívány za účelem zastření skutečného personálního pozadí jejich obchodních transakcí.

10. Z napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že žalovaný vzal za podstatnou změnu právní kvalifikace z trestného činu podvodu na trestný čin vydírání. Žalovaný zdůraznil, že nezná a ani znát nemůže bližší okolnosti změny právní kvalifikace, neboť nemá přístup do příslušného trestního spisu, ale vychází ze zákonného znění ust § 175 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, dle něž: *„Kdo jiného násilím, pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy, nutí, aby něco konal, opominul nebo trpěl, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až čtyři léta nebo peněžitým trestem. Odnětím svobody až na dvě léta až osm let bude pachatel potrestán, spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 jako člen organizované skupiny. Odnětím svobody na pět až dvanáct let bude pachatel potrestán, způsobí-li takovým činem škodu velkého rozsahu.“* Z citace daného ustanovení se dle žalovaného lze spravedlivě domnívat, že v žalobcově trestně stíhaném jednání mělo být obsaženo násilné jednání k dosažení účelu. I přes neznalost detailů tohoto násilného jednání žalovaný konstatoval, že vzhledem k ust. § 22 odst. 1 zákona o zbraních se jedná o jednání rozporné s držením zbrojního průkazu, neboť zákonodárce klade velký důraz na chování a jednání každého držitele zbrojního průkazu, zejména když je důraz kladen na úmyslné jednání. Je tedy důvodné podezření, že žalobce užil násilí, pohrůžku násilí nebo pohrůžku jiné těžké újmy, aby dosáhl svého záměru. Žalovaný shrnul, že žalobce je bezesporu osobou právně vzdělanou, které jsou známy právní vztahy, meze a hranice takového jednání, které nebude v konfliktu s právními předpisy. Přesto došlo k takové situaci, kdy je předmětem řízení orgánů činných v trestním řízení posuzování prvků násilí, pro které došlo k výše uvedené změně v právní klasifikaci. Uvedená okolnost vedla žalovaného k závěru, že ponechání legálního přístupu ke zbraním a střelivu odporuje záměru zákonodárce, který se rozhodl, cestou institutu zajištění zbraní, omezit na přechodnou dobu přístup takové osobě ke zbraním a střelivu. Dle žalovaného není v zájmu společnosti, aby osoba, u které je důvodné podezření z použití násilí, její pohrůžkou nebo pohrůžkou jiné újmy ve prospěch organizované skupiny, dále disponovala neomezeným přístupem ke zbraním a střelivu. Prokázaný stav trestního řízení neumožňuje spolehnout se, že dosavadní přístup účastníka řízení ke zbraním a střelivu, tedy neprokázání jejich zneužití, bude trvat i nadále. Institut zajištění zbraní a střeliva je svou podstatou předstižný a nelze spravedlivě očekávat, že bude užit až v případě, kdy ke zneužití zbraní dojde. Dle žalovaného společnost právem očekává, že osoby, kterým přiznala právo legálně disponovat zbraněmi a střelivem se zdrží jednání, kde lze důvodně předpokládat prvek násilného jednání, jeho pohrůžky či pohrůžky jiné

újmy. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí uzavřel, že zjištěná jednání lze považovat za závažná, s prvky násilí, které měly ve svém důsledku způsobit škodu velkého rozsahu a to ve prospěch organizované zločinecké skupiny.

11. Dále žalovaný objasnil povahu institutu zajištění zbrojního průkazu, kdy je sledován zájem na zajištění veřejného pořádku a bezpečnosti již ve fázi, kdy je důvodně zpochybněna bezúhonnost držitele zbrojního průkazu a to právě tím, že je proti němu vedeno trestní stíhání pro trestný čin, který může způsobit zánik bezúhonnosti, jako základní podmínky pro držení zbrojního průkazu; takové jednání svědčí o větší či menší míře nespolehlivosti držitele zbrojního průkazu. Uvedl, že vyšel ze záměru zákonodárce při tvorbě zákona o zbraních, tj. vytvoření efektivního právního nástroje, který by umožňoval státu adekvátní regulaci v oblasti zbraní a střeliva, zaměřeného k zabezpečování veřejného pořádku a bezpečnosti a povinnosti státu zaručovat lidem základní práva a svobody. Mezi taková základní práva žalovaný zařadil i právo na ochranu třetích osob.
12. K posouzení žalobcova trestního jednání z pohledu požadavku zákonodárce na veřejný pořádek, bezpečnost a veřejný zájem žalovaný nejprve vyložil, co je těmito třemi pojmy míněno a sledováno. Poté konstatoval, že správní orgán 1. stupně v projednávané věci hlediska veřejného pořádku, bezpečnosti i veřejného zájmu zohlednil. Žalovaný znovu poukázal na skutkovou podstatu trestných činů, ohledně nichž je proti žalobci vedeno trestní řízení. Konstatoval, že na trestné činy s účastí na organizované zločinecké skupině zákonodárce pohlíží velmi přísně a po uznání viny z takového trestného činu stanoví, že držitel zbrojního průkazu pravomocným rozsudkem soudu pozbývá bezúhonnost, jako jednu ze základních požadavků na držení zbrojního průkazu. Pro případy před pravomocným rozhodnutím o vině zákonodárce zařadil do zákona o zbraních ust. § 57 odst. 1 písm. a), kdy dal možnost policii po zahájení trestního stíhání držitele zbrojního průkazu zbrojní průkaz dočasně zajistit.
13. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobci byl po splnění zákonných podmínek vydán zbrojní průkaz a bylo pouze na něm, aby se choval tak, aby se nedostal do rozporu se zákonem, neboť měl vědět či předpokládat, zda jeho jednání, chování a vystupování by nemohlo ovlivnit držení zbrojního průkazu, neboť jako držitel zbrojního průkazu složil zkoušku ze znalostí zákona o zbraních. Žalovaný upozornil, že z hlediska ochrany veřejného pořádku, bezpečnosti a veřejného zájmu jsou na držitele zbrojního průkazu kladeny zákonodárcem daleko větší nároky než na ostatní osoby, zejména na jejich bezúhonnost a spolehlivost. Dle žalovaného žalobce v daném případě překročil hranici chování a jednání a jeho jednání je považováno orgány činnými v trestním řízení jako trestné, tedy rozporné se zákonem o zbraních. V daném řízení měl žalobce nejen svým jednáním porušit zákonem stanovená pravidla, ale toto své jednání měl konat v organizované zločinecké skupině. Takové jednání dle žalovaného nelze u držitele zbrojního průkazu ignorovat a přehlížet a ponechat mu v dispozici zbrojní průkaz a dispozici k získání zbraně, která by mohla být žalobcem pro případné další protiprávní jednání použita. To platí, i když žalobce své legálně držené zbraně v průběhu řízení převedl na jinou fyzickou osobu.
14. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí vyslovil názor, že i přes zahájení trestního stíhání již v lednu roku 2017 je důvod k zajištění žalobcova zbrojního průkazu stále aktuální, k čemuž dospěl po ověření stavu trestního stíhání Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje a posouzení známých skutečností. Konstatoval, že potřeba zajištění zbrojního průkazu ve smyslu ust. § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních je důsledkem ochrany veřejného zájmu společnosti, kterou je v daném případě ochrana třetích

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

osob proti osobě narušující soužití lidí, která je spojena s podezřením na vytčené protiprávní jednání.

15. Žalovaný se ztotožnil s názorem správního orgánu 1. stupně, že zajištění zbrojního průkazu žalobce je na místě, měl za to, že trestně stíhané jednání se neslučuje s požadavky kladenými na držitele zbrojního průkazu - bezúhonnost stanovenou ust. § 22 odst. 1 zákona o zbraních, neboť žalobce je podezřelý z trestního jednání proti majetku jiných osob (způsobení úpadku), kterým měla být způsobena škoda velkého rozsahu, z trestného činu uvedeného v hlavě II trestního zákoníku - proti svobodě a právům na ochranu osobnosti, soukromí a listovního tajemství (vydírání) a to v obou případech ve prospěch organizované zločinecké skupiny. Žalobce je také trestně stíhán pro účast na organizované zločinecké skupině, neboť měl tuto skupinu podporovat. Takové jednání má žalovaný za neslučitelné s nárokem na bezúhonnost držitele zbrojního průkazu.

Obsah žaloby

16. Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný postupoval nezákonně, pokud prvostupňové rozhodnutí nezrušil nebo nezměnil, ale potvrdil jej jako věcně správné a správní uvážení posoudil jako dostatečné. Žalovaný byl ve svém dalším postupu vázán právním názorem městského soudu vysloveným v rozsudku ze dne 24. 11. 2020 č.j. 8 A 189/2017-36, který shledal prvostupňové rozhodnutí nezákonné. Žalovaný tedy měl ve smyslu ust. § 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) prvostupňové rozhodnutí buď zrušit (a dle situace řízení buď zastavit, nebo věc vrátit správnímu orgánu 1. stupně), nebo změnit. To však neučinil, jeho postupem došlo k porušení práv žalobce.
17. Žalobce upozornil, že městský soud v odkazovaném rozsudku k aplikaci správního uvážení s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu výslovně uvedl, že nemůže být libovolné či neomezené, i když zákon explicitně nestanoví žádná jeho kritéria. Správní orgán je v takovém případě povinen vymezit pro svou úvahu relevantní rozumná kritéria a jejich naplnění následně zkoumat na základě skutkových okolností konkrétního případu. Žalovaný zcela v rozporu s právním názorem soudu konstatoval, že „*úvaha správního orgánu I. stupně není obsáhlá, ale je z ní zřetelné, co správní orgán I. stupně k vydání rozhodnutí ve věci vedlo.*“ Žalovaný tak přehlédl, že již bylo soudem závazně určeno, že „*úvaha*“ ve smyslu přezkoumatelného správního uvážení zde chybí a rozhodnutí orgánu 1. stupně je proto nezákonné. Potvrzením nezákonného rozhodnutí správního orgánu 1. stupně žalovaný vytýkané vady neodstranil, ale naopak již tímto učinil nezákonným také napadené rozhodnutí.
18. Dále žalobce v žalobě namítl, že i kdyby připustil úmysl žalovaného (materiálně) změnit vadné části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, žalovaný ani tentokrát neprovedl správní uvážení, jak mu bylo soudem uloženo. Z napadeného usnesení ještě snad lze vyčíst, jaká kritéria jsou pro úvahu žalovaného určující, zcela však chybí posouzení naplnění těchto kritérií v konkrétním případě a za daných skutkových okolností. Naopak je zjevné, že žalovaný se konkrétními skutkovými okolnostmi případu opět vůbec nezabýval (a to ani v omezeném rozsahu daném skutečností, že žalovaný neměl přístup ke spisu v trestním řízení vedeném proti žalobci). Žalobce připustil, že obecným vyjádřením k trestným činům kladeným žalobci za vinu a k jejich typové závažnosti žalovaný vytyčil určitá kritéria pro své další úvahy. Při zkoumání naplnění těchto kritérií se však žalovaný následně omezil na

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

konstatování, že „z citace daného ustanovení § 175 trestního zákoníku se lze spravedlivě domnívat, že v jednání účastníka řízení, které je předmětem trestního stíhání, mělo být obsaženo násilné jednání k dosažení účelu.“ Z toho vyplývá, že žalovaný nevycházel z konkrétních skutkových okolností případu, ale pouze z citovaného ustanovení trestního zákoníku. Žalobce namítl, že žalovaný neznal detaily stíhaného násilného jednání, zmiňoval obecně přítomnost „prvků násilí“, aniž by uváděl, kterou z forem prvku násilí, myšleno použití násilí, pohrůžky násilí nebo pohrůžky jiné těžké újmy, měl žalobce dle usnesení o zahájení trestního stíhání a upozornění na změnu právní kvalifikace údajně naplnit.

19. Dále žalobce namítl, že žalovaný údajně vycházel z usnesení o zahájení trestního stíhání a z upozornění na změnu právní kvalifikace, v těchto dokumentech ovšem není k žalobcovu jednání uvedeno nic, co by svědčilo o vydírání nebo o prvcích násilí. Žalobce citoval z usnesení o zahájení trestního stíhání ohledně jemu vytýkaného jednání, které spočívá v tom, že žalobce potvrdil evidenci nesplacené pohledávky a připojil se k insolvenčnímu řízení, čímž zajistil pluralitu věřitelů, ačkoli věděl, že insolvenční řízení v dané věci je řízením fiktivním. Žalobce netuší, na základě čeho orgány činné v trestním řízení kvalifikovaly popsání jednání jako trestný čin vydírání, stejně tak žalobce netuší, jaké „prvky násilí“ v tomto jednání spatřuje žalovaný.
20. Žalobce dále namítl, že i v ostatních částech odůvodnění napadeného usnesení se žalovaný zaměřil pouze na obecná konstatování, která se nijak nevztahují ke konkrétnímu žalobcovu případu, a neuvedl žádné konkrétní skutkové okolnosti. Dále žalobce namítl, že také odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se žalobcova stíhaného jednání z pohledu požadavku zákonodárce na veřejný pořádek, bezpečnost a veřejný zájem, obsahuje pouze obecné výklady těchto pojmů a nijak nevyhodnocuje žalobcovu situaci či existenci konkrétních hrozeb pro veřejný pořádek či bezpečnost.
21. Žalobce vzhledem ke všemu uvedenému namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvostupňového. Navrhl soudu, aby obě rozhodnutí zrušil.

Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Uvedl zejména, že se při vydání napadeného rozhodnutí řídil právním názorem městského soudu a napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a užil správní uvážení, a to na základě argumentace uvedené správním orgánem 1. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Námitka, že žalovaný přes právní názor soudu o absenci správní úvahy v prvostupňovém rozhodnutí toto rozhodnutí obhajuje jako správné, musí být hodnocena v kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí, a nikoliv pouze izolovaně uvedených citací z tohoto odůvodnění.
23. Žalovaný nesouhlasil, že by sám neučinil správní úvahu, odkázal na napadené rozhodnutí. Dále uvedl, že skutečnost, že došlo k překvalifikování ze zvlášť závažného zločinu podvodu spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny formou účastenství na zvlášť závažný zločin vydírání spáchaný ve prospěch organizované zločinecké skupiny formou spolupachatelství, byla správnímu orgánu 1. stupně oznámena orgánem činným v trestním řízení s odkazem, že takto bylo překvalifikováno jednání, uvedené v usnesení o zahájení trestního stíhání. Důvody, které k překvalifikování vedly, nebyly správnímu orgánu 1. stupně sděleny a nelze je ani vymáhat. Žalovaný tak mohl pouze vycházet z vymezení, které

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

je v trestním zákoníku uvedeno pod ust. § 175 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a), kde je kvalifikováno násilí, pohrůžka násilí nebo pohrůžka jiné těžké újmy, a z vymezení spolupachatelství. I když z popsaného jednání nevyplývá přímý popis násilí, pohrůžky násilím nebo pohrůžkou těžké újmy, lze se spolehnout na výše uvedenou právní kvalifikaci. Důvodné podezření z takového jednání zakládá možnost aplikace institutu zajištění zbrojního průkazu. Prioritně je tu shledáván zájem společnosti ochránit veřejný pořádek a bezpečnost před držitelem zbrojního průkazu, který je důvodně podezřelý z výše uvedeného jednání před zachováním jeho přiznaného práva legálně nkládat se zbraněmi a střelivem.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze a Nejvyšším správním soudem

24. Městský soud v Praze rozhodl o podané žalobě rozsudkem ze dne 21. 12. 2022, č.j. 6 A 41/2021-57 tak, že žalobu zamítl. Svůj rozsudek soud odůvodnil tím, že uvážení správního orgánu prvního stupně sice nedostojí zákonným kritériím, avšak nedá se říct, že by tento orgán na správní úvahu zcela rezignoval. Kromě výkladu dotčených právních předpisů totiž mimo jiné vyzdvihl, že daná trestná činnost byla zvláště závažného charakteru, zmínil zájem společnosti omezit držení zbrojního průkazu a zohlednil preventivnost opatření. Soud dále uvedl, že se neshoduje s právním názorem vysloveným v rozsudku téhož soudu jiného senátu téhož soudu ze dne 24. 11. 2020 č.j. 8 A 189/2017-36, který v předchozím řízení označil prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Městský soud měl za to, že správní úvaha správního orgánu prvního stupně byla nedostatečná, nikoli však nepřezkoumatelná, a tuto nedostatečnost zhojil žalovaný tím, že ji doplnil úvahou vlastní.
25. Jde-li o věc samou, městský soud v rozsudku ze dne 21. 12. 2022, č.j. 6 A 41/2021-57 především vyšel z toho, že § 57 odst. 1 zákona o zbraních neobsahuje žádná kritéria, která by měl žalovaný povinně použít při úvaze o zajištění zbrojního průkazu. Povinností žalovaného bylo v takové situaci zkoumat, jaká rozumná kritéria by měla být pro zajištění zbrojního průkazu naplněna. Podle městského soudu je správní úvaha žalovaného dostačující. Nepovažoval za nezbytné, aby byl žalovaný seznámený s detaily vytýkaného násilného jednání a aby specifikoval, jakých konkrétních násilných či výhrůžných prvků se měl dopustit přímo žalobce. Nepřisvědčil ani žalobní námitce, podle které je odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného příliš obecné z hlediska požadavku zákonodárce na veřejný pořádek, bezpečnost a veřejný zájem. Zdůraznil, že zajištění zbrojního průkazu je preventivním opatřením.
26. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 5. 2024 pod č.j. 8 As 14/2023-65 uvedený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil s odůvodněním, že osmý senát městského soudu v původním rozsudku jednoznačně uzavřel, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné, šestý senát městského soudu si toho byl vědom, nicméně s tímto právním názorem se neshodl, výslovně jej popřel a vymezil se vůči němu. Pominul přitom, konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z toho, že v řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se u těch otázek, které byly krajským (městským) soudem zodpovězeny při zrušení původního rozhodnutí, má přezkoumávat pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského (městského) soudu. Ohledně takto vyřešených otázek totiž již není prostor pro polemiku. Městský soud tedy po zrušení původního rozhodnutí žalovaného již nebyl oprávněn posuzovat přezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí znovu a měl vycházet z dřívějšího posouzení (byť jiného senátu) téhož soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Nové posouzení žaloby Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu v zrušujícím rozsudku, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení na výzvu soudu nesdělili, že trvají na nařízení jednání. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy na rámec toho, co plyne ze správního spisu.
28. Městský soud vyšel především z ust. § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, dle něž příslušný útvar policie může rozhodnout o zajištění zbraně kategorie A, B nebo C, střeliva do těchto zbraní, zbrojního průkazu, zbrojní licence, průkazu zbraně nebo zbrojního průvodního listu pro trvalý vývoz, trvalý dovoz nebo tranzit zbraní nebo střeliva, povolení k vývozu podle zákona o kontrole obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů, evropský zbrojní pas, v němž jsou zapsány zbraně kategorie A, B nebo C, povolení k přepravě nebo hlášení přepravy zbraní a střeliva podle § 50 nebo 50a, jestliže proti jejich držiteli bylo zahájeno v případě fyzické osoby trestní stíhání pro trestný čin uvedený v § 22 odst. 1.
29. Městský soud vzal dále na vědomí rozsudek osmého senátu městského soudu ze dne 24. 11. 2020 č.j. 8 A 189/2017-36, jehož závěry jsou žalovaného v posuzované věci závazné. Osmý senát v něm ohledně rozhodnutí ze dne 15. 9. 2017 konstatoval, že úvahu provedenou žalovaným a před ním Policií ČR shledává nedostatečnou. Uvedl, že Policie ČR zcela obecně konstatovala, jaký je účel zajištění zbrojního průkazu, resp. jaké nebezpečí by společnosti od osoby obviněné z trestného činu uvedeného v § 22 odst. 1 zákona o zbraních mohlo hrozit, a žalovaný se v napadeném rozhodnutí rovněž omezil spíše na obecná konstatování, která spíše představují zdůvodnění, proč je příslušnému útvaru policie dána pravomoc rozhodnout o zajištění zbrojního průkazu (jaký je smysl tohoto právního institutu), než že by představovala konkrétní zhodnocení okolností daného případu, které by teprve mohlo odůvodnit rozhodnutí podle § 57 odst. 1 zákona o zbraních (viz bod 20 rozsudku ze dne 24. 11. 2020 č.j. 8 A 189/2017-36). Městský soud proto v odkazovaném rozsudku uzavřel, že žalovaný ani Policie ČR neprovedli zákonem vyžadované správní uvážení; v důsledku tohoto nedostatku jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná (viz bod 22 rozsudku ze dne 24. 11. 2020 č.j. 8 A 189/2017-36).
30. Městský soud v Praze za obsahu napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil výrok prvostupňového rozhodnutí, a v odůvodnění učinil správní úvahu, jíž doplnil prvostupňové rozhodnutí.
31. Konkrétně žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí posoudil jednání, za něž je žalobce stíhán, jako závažné, a to s přihlédnutím k překvalifikaci podezření ze zvlášť závažného zločinu podvodu na zločin vydírání formou spolupachatelství, v souběhu se zvlášť závažným zločinem účasti na organizované zločinecké skupině. Žalovaný zohlednil, že žalobce je advokát a měl jednat tak, jak mu bylo vytčeno v usnesení o zahájení trestního stíhání, ačkoliv na základě svých osobních poměrů a na základě svého právníckého vzdělání

a dlouholeté advokátní praxe měl o protiprávnosti jednání vědět. Přihlédl i k tomu, že žalobci v případě pravomocného odsouzení hrozí odnětí zbrojního průkazu navždy. Vzhledem k trestnímu stíhání pro vydírání formou spolupachatelství měl za to, že se lze domnívat, že v žalobcově trestně stíhaném jednání mělo být obsaženo násilné jednání k dosažení účelu. Opět žalovaný přihlédl k tomu, že žalobce je právně vzdělaný a jsou mu známy právní vztahy, meze a hranice takového jednání, které nebude v konfliktu s právními předpisy. Žalovaný zohlednil i zájem společnosti, aby osoba, u které je důvodné podezření z použití násilí, její pohrůzkou nebo pohrůzkou jiné újmy ve prospěch organizované skupiny, nedisponovala neomezeným přístupem ke zbraním a střelivu. Posoudil také žalobcovo jednání z hlediska ochrany veřejného pořádku, bezpečnosti a veřejného zájmu, shledal, že na držitele zbrojního průkazu jsou kladeny daleko větší nároky než na ostatní osoby, zejména na jejich bezúhonnost a spolehlivost. Vyslovil názor, že žalobce v daném případě překročil hranici chování a jednání a jeho jednání je považováno orgány činnými v trestním řízení jako trestné, tedy rozporné se zákonem o zbraních. Navíc měl své jednání konat v organizované zločinecké skupině.

32. Městský soud shrnuje, že žalovaný se ve své úvaze zabýval okolnostmi, které jsou pro posouzení věci podstatné, a to povahou trestného činu způsobení úpadku a zejména trestného činu vydírání ve formě spolupachatelství, obvinění z trestné činnosti ve prospěch organizované skupiny, a to vše s přihlédnutím k osobě žalobce, který je právně vzdělán a jsou mu tak dobře známy hranice jednání, které dle usnesení o zahájení trestního stíhání překročil. Žalovaný tedy neopomněl vzít v úvahu konkrétní okolnosti projednávané věci, nevycházel pouze z citací trestního zákoníku, jak namítal žalobce. Seznatelná je též úvaha poměřování zájmů, kdy žalovaný shledal, že převáží zájem společnosti, aby žalobce, u nějž je důvodné podezření z použití násilí, její pohrůzkou nebo pohrůzkou jiné újmy ve prospěch organizované skupiny, nedisponoval neomezeným přístupem ke zbraním a střelivu.
33. Městský soud nicméně obsah napadeného rozhodnutí posuzoval především s přihlédnutím ke skutečnosti, že prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil a v odůvodnění napadeného rozhodnutí připojil vlastní úvahu, bylo správními soudy závazně shledáno nepřezkoumatelným. Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí tak není podstatná úvaha samotná, ale zejména skutečnost, zda byl žalovaný takovou úvahu vůbec oprávněn učinit.
34. Rozhodným ustanovením pro posouzení postupu žalovaného v dané situaci je § 90 správního řádu.
35. Podle ust. § 90 odst. 1 správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné,
- a) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví,
  - b) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání, anebo
  - c) napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově porízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán

nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti. (...)

36. Podle odst. 5 téhož ustanovení neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změni nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.
37. Z uvedeného vyplývá, že citovaný paragraf umožňuje odvolacímu správnímu orgánu naložit s rozhodnutím, které je v rozporu s právními předpisy nebo je nesprávné, celkem třemi způsoby: a) může rozhodnutí zrušit a řízení zastavit, b) může rozhodnutí zrušit a věc vrátit na první stupeň, nebo c) může napadené rozhodnutí změnit (a to i jen jeho odůvodnění). Změnu ovšem nelze provést mimo jiné tehdy, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Rozhodnutí, které je v souladu s právními předpisy a je správné, citovaný paragraf ukládá odvolacímu orgánu potvrdit.
38. Ač je obecně přípustné, aby odvolací orgán postupem dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil (doplnil, zpřesnil) pouze odůvodnění napadeného rozhodnutí a výrok ponechal nedotčen (srovnej například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2016, č.j. 6 As 293/2015-33, ze dne 11. 12. 2014, č. j. 1 As 133/2014-29), městský soud konstatuje, že žalovaný v posuzované věci takto nepostupoval. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil postupem dle § 90 odst. 5 správního řádu, což také výslovně uvedl v záhlaví napadeného rozhodnutí. Zvolil-li žalovaný postup dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu, dal tím najevo, že prvostupňové rozhodnutí nemá za rozporné s právními předpisy a nemá za nesprávné, a to ani ve výrokové části, ani v odůvodnění, a že ani řízení, které vydání prvostupňového rozhodnutí předcházelo, nemá za rozporné s právními předpisy. Už tímto žalovaný zatížil své rozhodnutí nezákonností.
39. I pro případ, že by žalovaný postupoval podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a provedl by změnu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí při ponechání výrokové části beze změny, nemohl by soud jeho postupu přisvědčit. Ke změně odůvodnění prvostupňového rozhodnutí totiž odvolací orgán může přistoupit pouze v případě, kdy je výroková část rozhodnutí z hlediska souladu s právními předpisy, jakož i po věcné stránce správná, samotné odůvodnění však obsahuje jisté rozpory či nesprávné úvahy, které lze odstranit pomocí podkladů rozhodnutí obsažených ve spise (J. Vedral, Správní řád. Komentář, Bova Polygon, Praha 2012, s. 771). Nejvyšší správní soud k tomu shodně doplnil, že podmínkou pro doplnění a zpřesnění odůvodnění napadeného rozhodnutí je, že toto odůvodnění, byť v určitých směrech chybné, musí mít oporu ve skutkových zjištěních obsažených ve spise. Rozpory v odůvodnění napadeného rozhodnutí však nesmí být takové intenzity, která by vedla k jeho nepřezkoumatelnosti, jinak by totiž odvolací správní orgán vůbec nemohl hodnotit jeho zákonnost a správnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č.j. 6 Ads 134/2012-47). Městský soud k tomu doplňuje, že uvedené se týká i nepřezkoumatelnosti pro nedostatek odůvodnění. Bylo-li v rámci řízení před správním orgánem 1. stupně vydáno nepřezkoumatelné rozhodnutí, pak takovou vadu již není možné v odvolacím řízení jakkoli zhojit.
40. V této souvislosti městský soud upozorňuje na nebezpečí překvapivého rozhodnutí. Pokud by odvolací orgán ponechal výrok rozhodnutí nedotčen, ale teprve on sám by poprvé formuloval rozhodné závěry a argumenty, nepřipustně by tím účastníku řízení odňal jednu instanci, neboť účastník by se o relevantních důvodech rozhodnutí ve věci samé dozvěděl až

z rozhodnutí odvolacího orgánu (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2012, č.j. 9 Ca 144/2009-102).

41. V posuzované věci žalovaný v napadeném rozhodnutí doplnil hodnotící úvahy a odůvodnění, které absentovalo v nepřezkoumatelném prvostupňovém rozhodnutí, ve snaze zhojit vadu nepřezkoumatelnosti. Tím překročil své oprávnění a zatížil napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti, neboť žalobci odebral reálnou a efektivní možnost s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí polemizovat a bránit se proti jeho závěrům. Pro takový případ, dle názoru městského soudu, správní řád vylučuje změnu správního rozhodnutí odvolacím orgánem. Proto ani v případě, že by postup žalovaného v dané věci byl materiálně změnou odůvodnění prvostupňového rozhodnutí při ponechání výrokové části beze změny, nemůže být napadené rozhodnutí považováno za zákonné.

Závěr

42. V dané věci tak městský soud považuje podanou žalobu za důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 1, 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem městského soudu vysloveným v tomto rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný v dalším řízení zohlední, že prvostupňové rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti, což je vada, kterou v odvolacím řízení není možné zhojit postupem dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu, jak to žalovaný v rušeném napadeném rozhodnutí učinil, avšak ani postupem dle ust. § 90 odst. 1 správního řádu.
43. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že ve věci byl úspěšný žalobce, má právo na náhradu nákladů, které mu vznikly, a které tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále náklady jeho právního zastoupení advokátem (§ 35 odst. 2 s. ř. s.). Žalobce má právo na náhradu nákladů za tři úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí věci a příprava zastoupení, podání žaloby, podání kasační stížnosti) podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a za tři režijní paušály po 300 Kč za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 10.200 Kč. Protože zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Částka daně činí 2.142 Kč. Celkem tak žalobci na náhradě nákladů řízení náleží částka 15.342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. července 2024

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.